

VROUW

'Bij een dagje uit hoort friet! Of niet?'

De quote van

Nederland is een Europees kampioen rijker! Diuwertje Prins uit Sluis heeft in Wales de award 'Barber of the year Europe' veroverd. Daarmee is ze de eerste vrouwelijke barbiër in de geschiedenis met deze titel.

barbiër Diuwertje Prins

„Voor vrouwen is er op welnessgebied genoeg, ik vond het tijd dat de man eens centraal kwam te staan. Daarom hebben mijn moeder en ik onze schoonheidssalon Natural Beauty uitgebreid met een barbiershoek, waar de man heerlijk gekapt, geschoren en verzorgd wordt. In de provincie Zeeland bestond zoiets

nog niet. Ik vond het werk zo leuk dat ik ook competities ben gaan doen. Dat ik uiteindelijk Europees kampioen werd, is nog onwerkelijk. De eerste vrouwelijke winnaar in de geschiedenis, dat ben ik! Daarmee heb ik wel bewezen dat het barbiersvak helemaal niet alleen geschikt is voor mannen. Als je iets met liefde

en passie doet, maakt het niet uit van welk geslacht je bent. Sinds ik gewonnen heb, is onze salon constant vol. Ook heb ik al diverse aanbiedingen gehad om in het buitenland les te komen geven. Leuk, ik geef mijn kennis graag door. Maar de zaak in Sluis verlaat ik niet zomaar. Ik blijf gewoon een nuchtere Zeeuwse!”

Catherine Keyl

facebook.com/vrouw

@vrouw

Sabines broer Bart en zijn vriendin Astrid zaten in de MH17

Een jaar vol verdriet

door Marion van Es

Vrijdag is het een jaar geleden dat de MH17 uit de lucht werd geschoten, waarbij alle 298 inzittenden om het leven kwamen. Een van hen was de 40-jarige leraar Bart Lambregts uit Roosendaal, die samen met zijn vriendin Astrid Hornikx onderweg was naar Indonesië. Barts zus Sabine Lambregts blikt terug.

„Woede heb ik eigenlijk nooit gevoeld. Je kunt het de daders kwalijk nemen, maar die energie steek ik liever ergens anders in. Natuurlijk zou ik het fijn vinden als degenen die verantwoordelijk zijn, worden ge-

'Neergeschoten met een raket, dat gebeurt toch in films?'

pakt. Maar ik denk niet dat dat nog gebeurt. Voor mij is dat ook niet heel belangrijk. We krijgen ze er toch niet mee terug.”

Broers

Bart was de oudste van drie kinderen, Sabine de middelste. Met beide broers had ze een goede band. „Bart was rustig, ook als kind al”, vertelt Sabine. „Terwijl ik buiten met vriendinnen speelde, luisterde hij naar muziek op zijn kamer. Ik ben impulsief en een flapuit, hij keek de kat uit de boom en nam altijd het zekere voor het onzekere.”

„Misschien dat ik daardoor altijd een beetje het idee had dat ik voor hem moest zorgen. Hij was zo zachttaardig en goed van vertrouwen, dat ik bang was dat anderen misbruik van hem zouden maken. Als er in het zwembad een hoge glijbaan

was, ging ik altijd eerst om te kijken hoe hard het ging. Pas als ik zei dat hij het ook zou durven, ging Bart mee.”

Carnaval

Tien jaar geleden verhuisde Sabine naar Zwitserland, waar haar man een restaurant heeft. Daardoor zag ze haar broers minder vaak. „We probeerden ieder jaar samen carnaval te vieren en tussendoor zochten we elkaar af en toe op. Een paar weken voor de ramp was Bart nog bij ons, hij heeft uitgebreid met onze vier kinderen gespeeld. Ik ben blij dat we dat moment nog samen hebben gehad.”

Op 17 juli vorig jaar was Sabine met haar gezin en broer Willem op vakantie in Thailand. „Om twee uur 's nachts werden we wakker van de telefoon. Mijn moeder vertelde dat Barts vliegtuig door de Russen met een raket uit de lucht was geschoten. Het

Sabine Lambregts: „Nog steeds heb ik soms het gevoel dat het niet echt gebeurd is. Verstandelijk weet ik dat hij in die kist lag, maar ik heb geen concreet bewijs gezien. Misschien maakt dat het ook wel makkelijker, dan lijkt het minder echt.”

FOTO GERARD VAN OFFEREN

Bart Lambregts en Astrid Hornikx tijdens een eerdere vakantie in Indonesië.

Ik wist toen nog niet dat ze er waarschijnlijk niets van hebben gemerkt. 'Wat zullen ze bang geweest zijn', dacht ik.”

Enmaal thuis begon de realiteit langzaam door te dringen. Op het vliegveld zag Sabine beelden van de ramp. Onderdelen van het vliegtuig, rookpluimen, persoonlijke bezittingen die

verspreid over het veld lagen... „Toch kwam het nog steeds niet binnen. Je weet dat het zo is, maar je voelt het niet. Ik denk dat je onbewust ook afschermt voor bepaalde dingen, zoals het gesleep met de lichamen. Bij iedere lijkzak die ik op tv voorbij zag komen, dacht ik: 'zou hij daarin zitten?'”

„Toch heb ik heb ik soms nog steeds het gevoel dat het niet echt gebeurd is. Dat komt denk ik omdat ik nooit een lichaam heb gezien, dat werd ons afgeraden. Verstandelijk weet ik dat hij in die kist lag, maar ik heb geen concreet bewijs gezien. En omdat ik Bart nor-

MENEER BART BOKAAL

Sinds januari woont Sabine met haar gezin tijdelijk weer in Roosendaal, haar kinderen gaan nu naar basisschool de Klimroos, waar

Bart les gaf. Daar is inmiddels de Meneer Bart Bokaal in het leven geroepen, een prijs die vanaf nu ieder jaar wordt uitgereikt aan een

kind met talent. Bart zong en acteerde zelf bij de Bergse Operette Vereniging en had veel aandacht voor leerlingen met een passie.

maal ook niet vaak zag, lijkt het soms of er niets is veranderd. Misschien maakt dat het ook wel makkelijker, dan lijkt het minder echt.”

Vrijdag heft Sabine met familie en vrienden het glas om Bart te herdenken. „Het is een raar idee dat er alweer een jaar voorbij is. Soms is er opeens zo'n moment waarop de realiteit binnendringt. Dan vloeien er een paar tranen. Maar een minuut later vragen mijn kinderen aandacht en gaat alles weer verder zoals altijd. Dan lijkt er even niets veranderd.”

Voorzichtig

„Nu ik niet meer voor Bart kan zorgen, hoop ik dat het andersom is. Mocht het zo zijn dat hij ons nog kan zien, dan hoop ik dat hij op mij en mijn gezin let. Ik heb vier bengels die altijd kattenkwaad uithalen. Een beschermengeltje kan ik dus wel gebruiken, haha!” We maken ook wel grappjes over Bart, voor ons is dat de manier om er mee om te gaan. Dan zeggen we bijvoorbeeld hoe gek het eigenlijk is dat juist Bart, die altijd zo voorzichtig was en alle risico's incalculeerde, nu op zo'n dappere manier is gegaan. Dat hadden we niet achter je gezocht, Bart!”

Seks als studentenbaan

Laura werkt als escort om haar studie te betalen

door Iris te Voert

In Amerika is het al de gewoonste zaak van de wereld: je studie betalen met seks. Wellicht ook een nieuwe trend in Nederland, met de afschaffing van de studiebeurs in het vooruitzicht. Voor studente Laura (22) is het dé oplossing. Overdag zit ze in de collegebanken, 's avonds werkt ze als high class escort bij bureau Society Service.

„Net als iedere studente heb ik een bijbaantje nodig om naast mijn studie aan de universiteit in levensonderhoud te voorzien. Ik heb er hordes gehad, van telemarketeer tot cateringmedewerkster. Maar allemaal kosten ze verschrikkelijk veel tijd, en dat voor slechts een paar euro per uur.”

Grote glimlach

Dit veranderde toen Laura bevriend raakte met medestudente Amber, zo'n anderhalf jaar geleden. „Toen ze me vertelde dat ze als escort werkte, raakte ik geïntrigeerd. Niet alleen verdien je een heleboel geld in korte tijd, het is ook een leuke manier om interessante mensen te leren kennen. Uiteindelijk heb ik de stoute schoenen aangetrokken.”

De eerste keer dat ze met een cliënt afsprak, was Laura vooral zenuwachtig. „Als of ik op het punt stond mijn maagdelijkheid opnieuw te verliezen! Het was bij een man thuis en hij liet direct weten dat hij wist dat het mijn eerste keer was. Het ging uiteindelijk allemaal erg natuurlijk en ik voelde me er niet raar bij. Ik liep met een grote glimlach én gevulde portemonnee naar buiten.”

Inmiddels is het werk voor Laura routine geworden. „Sommige boekingen zijn gewoon een paar spannende uurtjes op een hotelkamer, maar de meeste afspraken zijn dinner dates. Ik ga dan eerst met de cliënt uit eten om elkaar beter te leren kennen, voor we het bed met elkaar delen.”

Sparen

De combinatie met een studie vindt Laura ideaal. „Ik kan zelf bepalen wanneer ik beschikbaar ben. Ik doe maximaal twee boekingen per week en tijdens drukke periodes, zoals tentamenweken, neem ik even pauze. Ik verdien hiermee

in totaal zo'n 50.000 euro per jaar, ruim voldoende om mijn studie te betalen en een beetje luxe te leven. En dan kan ik ook nog flink wat sparen.”

Dat haar bijzondere bijbaan wellicht een gevaar vormt voor een toekomstige sollicitatie, is voor Laura geen reden om te stoppen. „Ik doe een technische studie en wil in die richting

werk zoeken. Het is natuurlijk niet ondenkbaar dat mijn toekomstige werkgever achter mijn huidige bijbaantje komt. Maar dan is dat maar zo. Het is niet illegaal, toch? En als dit een dealbreaker is, is hij of zij niet de juiste werkgever voor mij!”

Lees meer over de bijbaan van Laura op www.vrouw.nl.

In Amerika is het al een trend: meisjes die bijklussen in de seksindustrie om hun studie te betalen. FOTO RICHARD MOUW

Transparantie

Afgelopen avonden ademloos naar twee documentaires van Cees Grimbergen over de pensioenfondsen zitten kijken. Zelden zo misselijk geworden van het gebruik van het woord 'transparantie'.

Transparantie betekent doorzichtig, helder. Nou, één ding is duidelijk: pensioenfondsen zijn niet helder over de manier waarop ze hun geld beleggen en met wie ze in zee gaan en waarom. En beleggingsfondsen al helemaal niet.

Ze spreken een voor normale zielen ondoordringelijke taal. Reden om na drie zinnen af te haken. Bizar zoals de menselijke geest werkt. We vinden ons op over iemand die steunfraude pleegt voor 500 euro, maar als het om miljarden gaat laten we het zitten.

Even een voorbeeld uit het programma: pensioenfonds Meubel 'verhuisde' in 2008 1,2 miljard van de ene vermogensbeheerder naar de andere. Lehman Brothers was de 'verhuizer'. Lehman ging failliet en 300 miljoen was onvindbaar. Meubel heeft hard gevochten om 20 miljoen terug te krijgen, maar ze wilden

Er is nooit een bankier gestraft

Cees niet zeggen welke kosten daarmee gepaard gingen. Aangezien consultants en advocaten in die branche 1000 euro per uur (!) rekenen, zal er wel niet veel over zijn. Overigens werd er wel 44 miljoen aan bonussen uitgekeerd bij Lehman na het faillissement. Natuurlijk.

Het ABP startte een rechtszaak waarin naar voren kwam dat er door de Amerikaanse bank Goldman Sachs gefraudeerd was. De pers pikte het niet op. Wie werd er gestraft? Niemand. Er is nog nooit een bankier gestraft. Je gelooft het niet.

Investerders stoppen pensioengeld in een project waarvan ze van te voren weten dat de waarde naar beneden gaat om via een omweg toch weer zelf geld te kunnen verdienen.

Het meest ontlusterend was wel de rol van de vakbondsmensen. Cees moest ze vertellen dat pensioenfondsen beleggen in belastingontwikkeling. Ze wisten van niks. Ook daar corruptie een vette presentatievergoeding blijktbaar.

Wanneer gaat hier iemand tegen opstaan? Waarom heeft het Openbaar Ministerie geen initiatief genomen en na de ABP-zaak de bankiers die zich amoreel gedroegen, gewoon opgepakt als criminelen, wat ze eigenlijk zijn?

Het kan toch niet waar wezen dat een klein groepje mensen extreem rijk wordt ten koste van hardwerkende, eerlijke mensen, en dat wij dat gewoon laten gebeuren?

Amoreel gedrag van bankiers moet strafbaar gesteld worden. Ze beleggen tenslotte met geld van andere mensen en wanen zich supereur zonder enige reden.

www.catherine.nl